

Rozestřete své sítě

Někteří lidé o sobě pochybují, připadá jim, že nemají dost schopností. Přepadá je iluzorní pocit méněcennosti, do ničeho se jim nechce. Jsou přesvědčeni, že zhora nic nedokáží, budou jen pro posměch. Do duše se vplíží záludná malověrnost. Ta jako by jedince ochrnula. Všechno se mu zdá obtížné k neunesení, zoufá si, pocítí depresi. A tomu je třeba vzdorovat. V případě, že se snažíme, bráníme se beznaději, Bůh nám požehná, podá pomocnou ruku. Najednou ponese ovoce. David měl také jen prak a oblázky z potoka. Co to bylo ve srovnání s obrem po zuby ozbrojeným? Drobný houževnatý mladík ovšem plně spoléhal na Boha, zamířil na Goliášovo čelo a vystřelil. Jeho ruku vedl Hospodin. Kde je při díle náš Pán, tam se věci daří. Důležité je pokorně setrvat v modlitbách, vnímat blízkost Boží. Učedníci používali pilně a nepřiliš úspěšně svých rybářských sítí, ale tajemství úspěchu bylo jinde. Až Ježíš jim poradil, kam mají rybářské sítě hodit a pak je vytáhli z Genezaretského jezera přeplněné rybami. Většina lidí musí nejdříve zakopnout, pořádně klopýtnout, při pádu utřít několik odřenin a životních ran, nežli jejich darů může použít Bůh. Teprve když se naše rozprostřené sítě trhají, dílo se nedaří, začneme více spoléhat na Boha. Naděje je okem víry, je tím jediným pravým optimismem. A my náhle víme, že Bůh je blízko a vlévá do nás sílu.

Včera mi po delším čase zavolala sestra Svatava Vynal. „Mám čtvrtý stupeň artrózy. Na ulici nemohu, k lékaři mě syn bere taxíkem.“ Svatava pendlovala řadu let mezi Milánem a Prahou. Aktivní novinářkou byla v několika jazycích a zabývala se oděvním výtvarnictvím, módou. Dva synové žijí dál v Itálii, ale přijíždějí sem za maminkou, jsou jí oporou. „Já jsem k sobě tvrdá, však mě znáš, nedám se, víš, jak jsem pohyb měla ráda, už to tak nejde. Po bytě se pohybuju, cvičím na posteli, vařím a ráda pohostím italskými jídly. Jak se máte v Karlíně, co dělá Dialog na cestě, moc na vás na všechny vzpomínám a modlím se za vás,“ vychrlila na mě svým typickým „italským“ stylem a smála se. Odpovídám jí: „Také na tebe myslíme v modlitbě. Opakovaně jsem se ti snažila dovolat a tak jsem ráda, že ses ozvala. Přijdeme se na tebe podívat a mohli bychom tě někdy autem přivézt na bohoslužbu.“ Svatava má radost a ptá se, jak se nám v klubu daří literární tvorba. „Vydáváme tři básnické sbírky křesťanských veršů a chystáme se na letošní 15. ročník Dne poezie.“ To ji těší, ráda píše i recituje. A já se zajímám, jak se celkově cítí. „Je to báječné, já jsem spokojená. Když mě někdo navštíví, mám radost, když ne, nevadí. Bývám ráda také sama. Čtu si, píšu, rozjímám, modlím se.“ A dále vesele vypráví. Je plna naděje a v hlase cítím její vřelé křesťanské srdce. Přitom celý život novinářky, dr. Svatavy Vynal, nepostrádal dramatické zvraty a boje s nepřízní osudu. Již v roce 1948 jako sedmnáctiletá, po té, co zavraždili jejího otce, odvážně přeplavala pohraniční řeku. Na sobě měla svůj jediný majetek, dvoje dívčí šaty. Postupně se dostala až do Paříže a později žila řadu let v Miláně. Náš rozhovor uzavírá sestra Vynal slovy: „Víš Olgo, už když jsem byla malá, tak mi moje maminka říkala – ‚Děvče, ty jsi patologická optimistka!‘“ Po celý život Svatava rozprostírala své sítě jako ti učedníci a čekala, až je Pán ve své milosti naplní.

Olga Nytrová

(Český zápas 3/2014 s. 2, 19. 1. 2014)